Γιώργος Τσαβλίρης

«Εγώ δεν κρατάω κρυφή ατζέντα»

Μιλώντας χωρίς πάθος αλλά και χωρίς φόβο, ο Γιώργος Τσαβλίρης περιγράφει ένα μέρος από το παρασκήνιο του ναυαγίου του SEA DIAMOND. Ποιους «ενόχλησε» και ποιοι ενοχλήθηκαν; Γιατί χάθηκαν πολύτιμες ώρες; Τι θα απαντούσε εκείνος αν είχε βγει στο «γυαλί»; Και τέλος: Ποιος έκανε κουμάντο στην Καλντέρα της Σαντορίνης;

Κύριε Τσαβλίρη, πείτε μας αν θέλετε τι γνωρίζετε για το ναυάγιο του SEA DIAMOND.
«Εμείς λάβαμε γνώση για το συμβάν περίπου στις 16:30 της 5ης Απριλίου 2007. Επειδή το βαπόρι ήταν επιβατηγό, υπάρχει μια κοινή πολιτική, δηλαδή δεν είναι για εμάς μια κοινή δουλειά του εμπορίου. Σε τέτοιες περιπτώσεις εκείνο που μετράει πιο πολύ για την εταιρεία μας είναι ο ανθρωπιστικός παράγων. Πιστεύω πως δεν είναι δυνατόν να τα μετουσιώνουμε όλα σε χρήμα. Κι αυτό το έχουμε αποδείξει και στο παρελθόν, για παράδειγμα με την υπόθεση ΚΩΣΤΑΚΟΣ».
Γιατί το λέτε αυτό; Εσείς είχατε αναλάβει την ανέλκυση;
«Εμείς την κάναμε και μπορώ να σας πω ότι επειδή διήρκεσε περίπου εξήντα ημέρες παραπάνω από ό,τι είχαμε υπολογίσει, χάσαμε και χρήματα. Σας το λέω απλά για να καταλάβετε πώς δουλεύουμε. Μόλις λοιπόν μάθαμε το συμβάν, εγώ έστειλα αμέσως το μεγάλο ναυαγοσωστικό, το ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ».

Μπορώ να χτυπήσω το κουδούνι...

Τι ιπποδύναμη έχει;
«Είναι 10.000 IHP. Είναι μεγάλο. Μαζί στέλναμε και όλο τον απαραίτητο εξοπλισμό για ό,τι θα μπορούσε να χρειαστεί επιτόπου για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση –αντιρρύπανση, καταδύσεις και λοιπά. Ταυτόχρονα πήρα τηλέφωνο και την εταιρεία Λοΐζου και τους ενημέρωσα και μου είπανε "*ευχαριστούμε πολύ, κύριε Τσαβλίρη για την πρωτοβουλία σας, αλλά αυτή τη στιγμή όλα είναι under control και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Αν χρειαστούμε κάτι θα σας ενημερώσουμε*"».
Είχαν, δηλαδή, την εντύπωση ότι το πλοίο δεν κινδύνευε να βυθιστεί;
«Νομίζω ότι δεν είχαν καμία εντύπωση. Η μόνη εντύπωση που είχαν ήταν ότι εγώ είχα κινητοποιηθεί αδίκως! Ότι ούτε καν ρυμουλκό δεν χρειαζόταν! Ότι το πλοίο είχε τα μέσα για να αντιμετωπίσει την κατάσταση χωρίς βοήθεια».
Αυτά τι ώρα γίνονται;
«Θέλω να σας πω ότι σε εμάς υπήρχε μεγάλη υπερένταση. Εγώ ήμουν ανελλιπώς στο τηλέφωνο από τις πέντε η ώρα το απόγευμα ως την άλλη ημέρα το πρωί. Η συζήτηση αυτή πρέπει να έγινε περίπου στις πέντε».
Άρα είναι σχετικά νωρίς ακόμη.
«Λίγο αργότερα τους ξαναπήρα τηλέφωνο και τους λέω: "*Παιδιά, έχουμε μάθει ότι το βαπόρι έχει πάρει κλίση είκοσι μοιρών, το βλέπουμε κιόλας και πιστεύω ότι θα χρειαστείτε βοήθεια*". Μου επαναλαμβάνουν: "*Δεν χρειάζονται για την ώρα τίποτα και αν παρουσιαστεί ανάγκη θα επικοινωνήσουμε μαζί σας*"».
Στο μεταξύ το ρυμουλκό περιμένει;
«Εμείς έχουμε φύγει! Και μάλιστα ένας διευθυντής από αυτούς που μίλησα μου λέει : "*Κύριε Τσαβλίρη, έχουμε πάρει ένα γραπτό κείμενο από το γραφείο σας που λέει ότι το ρυμουλκό έχει φύγει. Εμείς δεν έχουμε αναλάβει καμία δέσμευση. Ποιος είπε στο ρυμουλκό να φύγει*"; Λέω: "*Εμείς το κάναμε, από δική μας πρωτοβουλία*", επειδή θεωρήσαμε ότι σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν είναι η πρώτη και τελευταία φορά, που σε ένα βαπόρι συμβαίνει κάτι και δεν το ξέρει ο πλοιοκτήτης. Ξέρετε, καμιά φορά υπάρχει πολύ κακή πληροφόρηση, από τον καπετάνιο, από τον Α' μηχανικό ακόμη και σε μεγάλα γραφεία, όχι μόνο σε μικρότερα. Η δουλειά η δική μας έχει τέτοια υπερένταση που πολλές φορές συμβαίνει να πέσει έξω ένα βαπόρι και να μην το ξέρει ο πλοιοκτήτης αλλά να το ξέρουμε εμείς». ►

ΧΡ. ΛΙΑΤΣΗΣ